

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2008, č. j. 131/DS/08/7291/Sur, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2009, č. j. 16 Ca 1/2008 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2856 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dle úředního záznamu k č. j. PSV-83-13/DO-2007 ze dne 13. 5. 2007 se měl žalobce dopustit dne 13. 5. 2007 přestupku na dálnici D8 ve směru od Ústí nad Labem – Řehlovice dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“), porušením povinnosti stanovené dopravním značením B 21a „Zákaz předjíždění“, když „*v daném úseku dálnice ,kde je snížena rychlost dopravním značením ze 130 – 100 – 80 km/hod. z důvodu rekonstrukce D8‘ předjížděl v levém jízdním pruhu pomaleji jedoucí vozidlo v pravém jízdním pruhu. Těsně před snížením jízdních pruhů v jeden průběžný za pomoci směrových desek s blikací Z 4b se řidič zařadil před předjížděné vozidlo. V tomto úseku je ale předjíždění již zakázáno dopravním značením B 21a, z důvodu bezpečnosti a plynulosti v silničním provozu.*“ Žalobce s vyřízením přestupku v blokovém řízení nesouhlasil, odmítl zaplatit blokovou pokutu a bylo s ním sepsáno oznámení o dopravním přestupku.

Magistrát města Ústí nad Labem („správní orgán I. stupně“), odbor kontroly, zahájil dne 9. 7. 2007 s žalobcem přestupkové řízení. Při jednání, které se uskutečnilo dne 25. 7. 2007, žalobce uvedl, že nespáchal žádný přestupek, protože nepředjížděl v zákazu předjíždění, ani nepřekročil rychlost. Před předjížděné vozidlo se zařadil těsně před zákazem přejíždění,

je jasné, že ho policista nemohl vidět jet v levém pruhu. Jako svědka navrhl svou přítelkyni paní J. H.. Jako svědkové byli vyslechnuti dva na místě zasahující policisté a paní J. H.. Správní orgán při zjišťování skutkového stavu vycházel rovněž z fotodokumentace pořízené po odjezdu žalobce z místa kontroly.

Dne 15. 1. 2008 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MM/OK/PD/28787/07/R, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, a kterým žalobci uložil pokutu ve výši 8000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Uvedl, že orgán I. stupně předně nezajistil všechny důkazy, nesprávně zhodnotil získané důkazy, nesprávně vyhodnotil důkazy v souvislostech a tudíž nesprávně rozhodl. Zpochybnil zejména výpovědní hodnotu důkazů, když uvedl, že fotografie byly pořízeny bez účasti žalobce, nebo že jako důkaz byla použita výpověď policisty, který uvedl, že celý průběh předjíždění neviděl. Policisté dále chtěli žalobci uložit pokutu za přestupek, jehož projednání v blokovém řízení však zákon neumožňuje. Podle žalobce došlo rovněž k pochybení, když nebyly zajištěny jiné důkazy – svědecká výpověď řidiče předjížděného automobilu, nebyl předložen seznam kontrolovaných aut (za účelem možného svědectví) či služební zápis hlídky, byla zamítnuta rekonstrukce na místě samém, která měla ověřit, zda policista mohl na dálku vidět a určit hranici zákazu přejíždění. Žalobce navrhl provedení dokazování služebním záznamem hlídky a nákresem situace a rekonstrukcí na místě samém.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2008, č. j. 131/DS/08/7291/Sur, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, v níž zdůraznil, že správním orgánem v dané věci nebyl správně zjištěn skutkový stav a zopakoval stěžejní námítky uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud rozsudkem z 25. 2. 2009, č. j. 16 Ca 1/2008 - 70, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 16.280 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud rozsudek odůvodnil tak, že žalovaný se ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s námitkou žalobce vznesenou proti rozhodnutí orgánu I. stupně, tj. že byl zamítnut návrh žalobce na provedení důkazu rekonstrukcí na místě samém, přičemž tímto důkazním prostředkem mohlo být prokázáno, mohl-li policista na dálku vidět, kde došlo k předjížděcímu manévru, a zda mohl přesně určit hranici zákazu předjíždění. Žalovaný ani neprovedl důkaz záznamem hlídky ze dne, kdy ke spáchání přestupku došlo. Z uvedeného vyvozuje krajský soud závěr, že z textu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětného přestupku se žalobce dle názoru žalovaného dopustil, ať již ve skutečnosti předjížděl na místě, které policisté dodatečně na místě označili, nebo na místě, které sám žalobce uvádí, tj. před dopravním označením B 21a „Zákaz předjíždění“. V této skutečnosti spatřuje krajský soud závažné pochybení správního orgánu, neboť v případě správního trestání musí být jednoznačným způsobem zjištěn skutkový stav, tedy v daném případě je nutné v přestupkovém řízení postavit zcela najisto, na kterém místě žalobce se svým vozidlem provedl předjížděcí manévr, aby bylo možno jeho chování kvalifikovat jako přestupek. Dle krajského soudu tedy zjištění skutkového stavu vyžaduje zásadní doplnění. Pokud tak žalovaný neučinil, zatížil rozhodnutí podstatnou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud nesoúhlasil s žalovaným, že provedení rekonstrukce na místě samém by bylo pouze bezdůvodným protahování řízení. Podle názoru krajského soudu nebylo možné pouze z výpovědí policistů postavit najisto, že se žalobce dopustil přestupku právě na tom místě, které policisté dodatečně, již bez přítomnosti žalobce, na vozovce označili. K tomuto závěru soud dospěl v reakci na rozporuplnost výpovědí svědků - policistů. Výpovědi obou svědků se podle krajského soudu liší v názoru na to, jaké bylo vozidlo, které měl žalobce přejíždět, zda policisté kontrolovali v rozhodnou dobu, kdy mělo dojít k přestupku, i vozidla na pravé krajnici, jak probíhala kontrola žalobce či jaká byla vzdálenost místa přestupku od místa stanoviště obou svědků.

II.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní uvádí, že žalobce se dle něj prokazatelně dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, prvotní materiály zajištěné policejním orgánem nepochybně dokládají, že zasahující policisté zřetelně viděli, že žalobce předjížděl vozidlo v místě, kde to bylo zakázáno dopravní značkou B 21a „Zákaz předjíždění“. Výpovědi policistů učiněné na jednání u krajského soudu se v podstatných věcech nerozcházejí a pokud se liší, tak je to způsobeno delším časovým odstupem od spáchání přestupku. Výpovědi policistů nejsou ani v rozporu s výpovědí paní H., která v době spáchání přestupku jela s žalobcem ve vozidle. Z její výpovědi učiněné u správního orgánu vyplývá, že zaregistrovala dopravní značku upravující snížení rychlosti v daném úseku a dopravní značku upravující jízdu v jízdním pruhu, ale vůbec nezaregistrovala v tomto případě rozhodující značku B 21a „Zákaz předjíždění“.

Co se týče soudem vytykaného neprovedení důkazu rekonstrukcí na místě samém, k tomu stěžovatel sděluje, že je pouze v kompetenci správního orgánu posoudit a rozhodnout, které důkazy a v jakém rozsahu provede. Ačkoli je pravdou, že správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, v uvedeném případě byla na předmětném místě dálnice D8 v době spáchání přestupku umístěna přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích. Tato přechodná úprava již zde nebyla v době přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatelem (odvolacím orgánem). V případě provedení požadované rekonstrukce by proto žalovaný musel postupovat v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a požádat o stanovení shodné přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích Ministerstvo dopravy, které by mohlo stanovit tuto přechodnou úpravu až po písemném vyjádření Ministerstva vnitra. Následně by se musel řešit i problém, kdo bude hradit náklady za umístění schváleného dopravního značení. Vzhledem k tomu, že v uvedeném případě se jednalo pouze o spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, který neměl za následek způsobení dopravní nehody, nepovažoval stěžovatel provedení požadovaného důkazu rekonstrukcí za potřebné ani důvodné. Správní orgány postupovaly shodně jako v obdobných případech přestupků (např. nepřipoutání řidiče na sedadle bezpečnostními pásy, držení telefonního přístroje či jiného záznamového zařízení během jízdy řidičem), jejichž spáchání následně řidič popírá. I v takovýchto případech většinou pro vydání rozhodnutí postačí provedení důkazu v podobě svědecké výpovědi zasahujících policistů.

Výklad učiněný krajským soudem podle stěžovatele zásadním způsobem zasahuje do zavedené praxe trestání dopravních přestupků, neboť s ohledem na skutečnost, že správní orgány ve své rozhodovací praxi postupují v souladu s právními názory vyjádřenými soudy ve správním soudnictví, finančně nákladné provedení důkazu na místě bude nutno využít v řadě

dalších skutkově obdobných případů, kdy základním podkladem pro rozhodnutí o přestupku budou právě výpovědi zasahujících policistů a proti rozhodnutí bude následně podáno odvolání.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti z 30. 4. 2009 uvedl, že souhlasí s postupem krajského soudu a s jeho posouzením dané věci. Dodal, že v řízení před správním soudem byly dokonce dle jeho názoru zpochybněny nedostatečné důkazy, které měly oba správní orgány k dispozici pro svá rozhodnutí, neboť před soudem zopakované výpovědi dvou policistů se ukázaly natolik vzájemně rozporné v podstatných věcech, že i bez provedení objektivních důkazů svědčí pro tvrzení žalobce, že totiž dvojice policistů, provádějících kontrolu více vozidel v ne zcela přehledném úseku silnice, spáchání údajného přestupku neviděla, protože se nestal, a i kdyby se stal, jak je popsáno ve správním spise, vidět jej nemohli s potřebnou jistotou. Rozpory ve výpovědích policistů uskutečněných v rámci řízení před soudem jsou natolik zásadní, že je nelze odůvodnit časovým odstupem od popisované události. Rovněž z pořízené fotodokumentace má být podle žalobce patrné, že při dané situaci nebylo možné přesně zadokumentovat místo, ve kterém mělo dojít k jednání, jež v rozmezí několika metrů buď bylo nebo nebylo přestupkem. Před soudem pak mělo být rovněž poukázáno na fakt, že fotograficky zdokumentovaná pozice přenosného dopravního značení buď neodpovídala technickým předpisům a zásadám bezpečnosti silničního provozu, nebo neodpovídala skutečné pozici, v jaké se značky nacházely v době, kdy mělo k přestupku dojít. Dále dle žalobce lze svědeckou výpověď spolujezdkyně žalobce interpretovat tak, že v dané době a na daném úseku se přenosná značka zákaz předjíždění nevyskytovala a byla zde umístěna až později, poté co žalobce opustil místo silniční kontroly a před tím, než byla v nepřítomnosti žalobce pořizována fotodokumentace údajného přestupku. Za těchto okolností je podle žalobce zřejmé, že soud musel dojít k závěru, že provedení dalších navržených důkazů bylo ve správním řízení ke zjištění stavu nezbytné, a že jejich neodůvodněné neprovedení je takovou vadou v řízení, která mohla mít za následek nesprávné posouzení věci.

K stěžovatelovu poukazu na praxi správních orgánů při řešení obdobných přestupků žalobce uvádí, že se jedná o zjednodušené srovnání. V jeho případě byl postup policistů jiný. Byl vyzván k zaplacení blokové pokuty za údajné jiné porušení pravidel silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, a poté, co odmítl zaplatit blokovou pokutu, bylo jeho údajné jednání překvalifikováno na přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, který vůbec v blokovém řízení nemůže být projednáván a jehož důsledkem je správní potrestání závažného dopadu. Žalobce má dále za to, že nestandardnosti svého postupu si byla policejní hlídka vědoma, a proto k podpoře svých tvrzení pořídila dodatečně, neznámo kdy a za jakých okolností, v každém případě však bez přítomnosti žalobce, jako další „důkaz“ pochybnou dokumentaci. Argument žalovaného, že výklad soudu, podle kterého je v případě pochybností o podkladech pořízených policií k údajnému přestupku nezbytné provést další důkazy, by zasáhl do zavedené praxe trestání dopravních přestupků, je mimo kategorii právního posouzení věci a směřuje k presumpci pravdivosti tvrzení příslušníků ozbrojených složek nadaných vrchnostenskou pravomocí bez možnosti zpochybnění těchto tvrzení. Žalobce rovněž poukazuje na obecné právní principy presumpce nevinny a povinnosti rozhodnout v případě pochybností ve prospěch obviněného.

III.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud přistoupl k přezkoumávání napadeného rozsudku krajského soudu, a to v rozsahu v kasační stížnosti uvedených námitek a v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Shledal přitom, že řízení před soudem nebylo zatíženo vadami, k nimž musí přihlídnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

V daném případě nastal spor mezi účastníky řízení o tom, zda na základě důkazů provedených v průběhu řízení před správními orgány byl skutkový stav zjištěn natolik spolehlivě a dostatečně, že bylo možno uznat žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích. S tím také souvisí otázka, zda zjištění ohledně skutkového stavu vyžadovalo pro učinění závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku jednáním žalobce ještě doplnění, jak tvrdí krajský soud, či nikoli, jak namítá stěžovatel.

Zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek primárně z ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen „správní řád“). Zde je v § 3 uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu.

V přestupkovém řízení jsou však kladeny specifické nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a v jejich světle je třeba vykládat obecná ustanovení obsažená ve správním řádu (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo*. C. H. Beck, Praha 2009, s. 466). Na zjišťování skutkového stavu v rámci přestupkového řízení je tak potřeba aplikovat ještě přísnější měřítko než na správní řízení obecně, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Jak pak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publikovaném pod č. 847/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz): *„Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“*

Přestože v nyní posuzované věci nebyl spor o provedení dokazování výsledkem svědka, jedná se o situaci analogickou, kdy správní orgány odmítly provést důkazy navrhované žalobcem, přestože tyto by, jak tvrdí žalobce, mohly prokázat existenci odlišného skutkového stavu, než jaký byl vzat za základ při vyslovení viny žalobce za přestupek na podkladě výpovědí zasahujících policistů a fotodokumentace pořízené bez přítomnosti žalobce. Nejvyšší správní soud pak musí přisvědčit názoru krajského soudu v tom, že je pochybením stěžovatele, pokud ten se v žalobou napadeném rozhodnutí s námitkou žalobce, že nebyly provedeny

jím navrhované důkazy, vůbec nevypořádal. Správní orgán sice hodnotí důkazy v rámci své úvahy, jak vyplývá i z ustanovení správního řádu (§ 50 odst. 4) a v rámci těchto úvah některá tvrzení přijímá a jiná odmítá, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky, které zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí. Takovýmto hodnocením však není, jestliže správní orgán jeden důkaz pouze přijme a protichůdný pouze jako nevěrohodný odmítne, aniž by vyložil, proč tak učinil, když navíc nevyužije možnosti provést k objasnění sporné skutečnosti dostupné důkazy další (k tomu srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 28. 5. 1996, sp. zn. 9 A 561/94, publikované v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 270/1998 a v Soudní judikatuře pod č. 10/1998, str. 298).

Provedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní orgán může odmítnout v případě, pokud by získání nebo provedení důkazů bylo v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu), pokud by byla v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která by znemožňovala žádosti vyhovět (§ 51 odst. 3 správního řádu) nebo v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné. Pojem „důvodné pochybnosti“ je pak potřeba vykládat tak, že tyto pochybnosti nejen že již neexistují na straně správního orgánu, ale že správní orgán vzal v úvahu možné zpochybnění jím zjištěného skutkového stavu ze strany účastníků řízení, tj. vypořádal se rovněž s jejich připomínkami a námitkami a přihlédl ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, jak požaduje také § 50 odst. 4 správního řádu.

Pokud správní orgány neprovedly žalobcem navrhované důkazy, ani z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí nejsou zřejmé myšlenkové pochody, jakými byly správní orgány v rámci této úvahy vedeny, a přesto správní orgány dospěly k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem, porušily základní procesní práva žalobce, zejména základní procesní zásady zakotvené v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád, srov. § 2 odst. 2 a 5), které jsou aplikovány rovněž v případě přestupkového řízení (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS). Jedná se zejména o zásadu presumpce neviny a z ní vyplývající zásadu v pochybnostech rozhodovat ve prospěch obviněného (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu z 12.03.2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66). Stejně tak na základě aplikace zásady rovnosti zbraní musí být obviněnému umožněno uplatnit důkazy zpochybňující závěry učiněné správním orgánem.

Stěžovatel uvádí ve své kasační stížnosti, z jakých důvodů nebylo možno navrhované důkazy v rámci správního řízení provést. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že argument stěžovatele o případné finanční náročnosti provádění navržených důkazů neobstojí. Žalovaný jednak mohl přistoupit k dokazování provedením rekonstrukce na místě takovým způsobem, aniž by muselo být instalováno veškeré značení, které se v předmětnou dobu na daném úseku dálnice nacházelo, jednak správní i trestní řád nabízejí více možností, jak sporné okolnosti osvědčit. Navíc žalobce navrhl v rámci správního řízení provedení i jiných důkazů, které by jistě z tohoto pohledu tolik problematické nebylo, např. předložení služebního zápisu hlídky. Tento důkaz však rovněž během správního řízení proveden nebyl, ani se k jeho návrhu stěžovatel nevyjádřil. Nejvyšší správní soud pak dodává, že ani případná finanční náročnost provádění důkazů nemůže ospravedlnit nezákonný zásah do práv jedince v podobě vyslovení viny o spáchání přestupku na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to i v případě, kdy, jak uvádí stěžovatel, se jednalo „pouze o spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, který neměl za následek způsobení dopravní nehody“. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce je řidičem z povolání a uložený trest (kromě pokuty byl žalobci uložen

zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců) by v jeho případě znamenal citelnou újmu v podobě znemožnění výkonu jeho profese. Soud ještě poznamenává, že neudržitelná je také námitka stěžovatele o případných možných důsledcích rozhodnutí krajského soudu spočívajících ve zpochybnění dosavadní správní praxe, kdy je rozhodnutí o přestupku opřeno právě jen o výpovědi policistů. K této námitce Nejvyšší správní soud poznamenává již jen tolik, že v tomto případě žalobce zpochybnil tvrzení policistů v konkrétních ohledech a navrhl k podpoře svého tvrzení důkazy. Jak pak uváděl již žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, nelze v žádném případě tvrzení policisty považovat za absolutně nezpochybnitelné. Pokud žalobce svými tvrzeními založil důvodné pochybnosti o podobě skutkového stavu, tak, jak byl policisty vylíčen, byl správní orgán povinen se jeho námitkami zabývat.

IV.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce má pak proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil.

Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem, a to 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu – vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 456 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu